

A FALU ÉS AZ IFJÚSÁG.

Írta: Dr. MAKOWICZKY GYULA,
az Országos Magyar Protestáns Diákszövetség ü. v. elnöke.

A magyar közéletben sokat találkozunk a már szinte divatja múlt, közhellyé vált kifejezéssel: Az ifjúság a jövőndő várományosa. De mi lehet egy 60 %-ban agrár állam jövője? Csak a mezőgazdaság céltudatos racionális átszervezése.

A nemzetgazdaságunknak színtadó agrár-gazdálkodási formának élet jelenségei a faluban folynak le. Lassan észreveszi a magyar közvélemény, hogy a faluprobléma mily óriási súlylyal nyomja az állam vezetőinek lelkiismeretét. Magyarország lakosságának 60 %-a ma is falun folytatja gazdálkodási tevékenységét és ezen tevékenységet a paraszti néposztály űzi. A paraszti népből frissül fel a többi néposztály. A gazdasági konjunktúra mindjobban belevetette magát az autarchia önállító eszmét hirdető iparosodási törekvések karjaiba. Támogatta talán erején felül a nagytőkét s ezzel az ipari proletariátus képződésére adott alkalmat. A falu egészséges parasztságairól megfeledkezett a kormányzat. Csináltak ugyan földreformot, de azzal csakis a gépgyáron és a bankokon segítettek s nem a falun.

A falu és az ifjúság elhelyezkedésének sürgős problémáit egyszerre lehetne megoldani. A város lakosság száma nem a saját erejéből növekedik, hanem a faluról beözönlő, ipari munkát és szellemi

elhelyezkedést kereső ifjak beáramlása folytán. Ha alkalmat találunk, hogy ezt az elemet, mely a kibontakozás ösvényein, a sors keserű kenyerén edződik, megtarthatjuk, avagy visszavezethetjük a falu számára, úgy kettős kérdésre nyerünk megoldást.

Az egyetemeken és főiskolákon lassanként mindjobban törekednek a falu megismerésére, de a törekvés kezdetben csak szellemi térre korlátozódott. Az irodalomban mindjobban divatba jönnek a falusiakról írott elbeszélések és regények. Máról holnapra falukutató intézetek és egyesületek alakulnak, melyek most már nemcsak szellemi térre korlátozzák működésüket, hanem az ifjak gyakorlati alapokon indulva, kimennek a faluba, a düledező iskolákba és az Isten szabad ege alá, nem törődve a sárral és esővel. Nemcsak az egyetemek hűvös szemináriumában tanulmányozzák a falut, hanem a parasztok között akarják megismerni azok életproblémáit. Viszik a faluba a magas kultúrát, de másrésről magukba szívják a falu egészséges, tősgyökeresen magyar népi kultúrájának levegőjét.

Találkozott végre a magyar jövő két égetően fontos megoldásának kérdése. Egybeölelkezett, egymást támogatja s harcolni akar az újabb, egészségesebb jövőért. Ámde ez csak kezdet, hisz a falukutatás nálunk mégcsak a gyermekcipőkben halad. Nincs az összes egyetemi ifjúság megszervezve, még csak az első lépcsőfokon állunk más nemzetekkel szemben. Németországban pl. minden egyetemi hallgató kötelezve van háromhetes Landdienstre, faluszolgálatra.

A falvak életének szociális viszonyait, a birtokelosztást, a gazdálkodás sajátos formáit, a termelési lehetőségeket, a föld tulajdonságát, a szellemi életet, a lakosság kultúrfokát faluegyedként kell megvizsgálni. Minden egyes faluról

egy-egy csoportnak, vagy ha másként nem lehet, egy embernek is monográfiát kell írni, mely a falu életjelenségeit magába foglalva, annak az individuumnak az összes sajátságait tárja elénk, hogy tudomást szerezve azokról, a hiányokat orvosolhassuk.

Minden falu a maga határával többé-kevésbé egy-egy gazdasági individuum, mely individuumokat csak egyedenkénti kutatással ismerhetünk meg. A falu élet jelenségeinek kutatása megszereteti velünk a falut s a paraszti nép megszereti az ifjúságot. Felismerik a közös feladatokat. A paraszt látja, hogy törődnek vele, nem érzi majd a becsapottság érzetét, örül, hogy foglalkoznak a belső életével, oktadják őt és tanácsot, segítséget kap. A falusi nép lassan tudatára ébred, nyíltan ki is mondja, hogy őt a gazdasági életben folyton kihasználják. Nem bízik már a maga soraiból felemelkedett emberekben sem. A nagyobb vagyonú paraszt lenézi a kisvagyonút, különösen a nincstelen bérest. Gőgös, büszke, önfejű sok helyen a falusi nép és tudatlan is. Az ifjúság, a fiatal emberek előtt meg meri nyitni a szívét, sokszor kérdés nélkül is elmeséli bűjút, bánatát s tanácsot kér. A parasztság pedig hálás lesz és bizakodni kezd, ha látja azt a törekvést, hogy segíteni akarnak sorsán.

Az ingatlantulajdon legrégibb fogalma természetesen a föld, mert hiszen itt él az ember s a tulajdonát képező földdarabon fejti ki gazdasági tevékenységét és termeli ama javakat, melyek életfenntartásához közvetlenül vagy közvetve szükségesek. A falu olyan emberek közössége, akik a földdarabon egymás mellé vagy alárendelve végzik az előbb említett gazdasági tevékenységeket, a termelést. Ezért a falu legnagyobb problémája a föld és ennek tulajdon és jogviszonya. A legégetőbb kérdés a földbirtoklás rendezésének

kérdése. Vájjon «nemzetgazdasági» szempontból mi helyesebb, a nagybirtok cselédhadsereggel való munkamegosztásos művelése és a mezőgazdasági munka iparszerű racionális tevékenykedése való kifejlesztése, avagy a kisbirtok mai művelési rendszere? Vájjon nem helyesebb a dánoknál és hollandoknál látott szövetkezeti alapra fektetett termelő és értékesítő munkaszervezet, mely a kisbirtok tulajdonjogát nem adja fel, sőt védi és tág teret nyújt keretén belül a nemes versenyre? Racionalizált gazdálkodású nagybirtokon nem a munkás nemes versenyén van a hangsúly, hanem a gépszerűen munkát végző ember munkaerejének kihasználásán. Cél a tőkének mind magasabb kamatoztatása.

E téren nyilatkozhatik meg leghatásosabban az ifjúság falukutató munkája. Elkerülhetetlen, hogy e kérdésekre előbb-utóbb feleletet ne kapjunk. A sok türelmet igénylő munkát pedig csak a gazdasági és szociográfiai problémák iránt érdeklődő fiatalság végezheti el. Vizsgálja meg a kutató, mekkora a kisbirtokkal rendelkező család szükséglet-felvétele, mekkora a mezőgazdasági munkásé és a nagyobb birtokosé. A falusi birtokoknál három csoportot lehet felállítani: i. a nagy parasztbirtok, melyet a család és más béres munkakerő művel, 2. a kisbirtok, melyet maga a család megművelhet és 3. a törpebirtok, mely a család munkaerejét nem veszi teljesen igénybe és ezért a család tagjai még más megélhetési forrás után is kénytelenek nézni. Nem a nagybirtok és annak rendszere a fontos, hanem az egészséges népeltetési szempont. Hogyan jobbak a megélhetési és kulturális viszonyok? Itt a nép megélhetési minőségi kvótája nemzeti szempontból nagyobb értékkel bír, mint a nagytőke és nagybirtok érdekei.

Az ezirányú kutatást csak faluról falura járva, minden körülményt számbavéve, családonként

lehet végezni s ez valóban megfelel az ifjúság tehetségének, sőt munka közben összebarátkozik e két osztály, a nemzetfenntartó népi elem és a jövő várományosa, a fiatalság.

A ma ifjúsága szívesebben helyezkedne el a városban (pl. inkább alárendelt orvos akar lenni a városban, mint falun önálló hatáskörrel rendelkező községi orvos). A faluból a főiskolákra kirajzó ifjúságot vissza kell vezetni a faluhoz, amelynek emlőin serdült fel és rá kell szorítani, hogy visszamenjen abba a körbe, ahonnan fakadt. Nem hinném, hogy visszakerülve a faluba, ne teljesítené a hivatását a diplomás fiatalság.

A földek tagosítására és birtokrendezésre mennyi fiatal mérnököt tudnánk elhelyezni. A szövetkezeti rendszer nagyobbarányú bevezetésére, a földművelés tervszerűvé tételére, az állattenyésztés, szőlőművelés és gyümölcstermelés észszerű megszervezésére sok-sok fiatal gazdát lehet a faluba visszavezetni. Nem utolsó szerep vár a falvak közegészségének rendezésében a fiatal orvosgenerációra.

Az alapfeltétel, hogy megbecsüljük a falusi népet, a paraszti munkát. Legyen becsülete a falusi munkának is, s ne csak a gyári munkás verejtékezését tiszteljük. Vissza a faluba, ahonnan a nemzet megújulásának kell kiindulni!

Az újabb időkben sokat hallunk szociális tanfolyamok rendezéséről, Pécssett szabad egyetem foglalkozott ily tanfolyam megszervezésével. A főváros is létesített több ilyen tanfolyamot. Újabban a Vöröskereszt tevékenykedik erősen a szociális iskolázottság körül. A fiatalság erősen részt vesz ezeken a tanfolyamokon. Sőt a legújabb időkben csupán a fiatalság számára szerveznek szociális tanfolyamokat. Ámde minden ilyen szociális irányú előkészítés a városban folyik. Itt zaj-

lanak le az előadások, többnyire városi szervezet szémszögéből folynak a tanulmányozások.

A falu csügged, érzi a becsapottság nyomasztó érzetét. Mért nem rendez a megye szociális tanfolyamot a jegyzők és más falusi közigazgatási tisztviselők számára? Joggal kérdezzük, a tanítóképzők, a jegyzőtanfolyamok, a gazdasági akadémiák, az egyetemek mért nem állítják be a tanrendjükbe a falusi szociális kérdések kollégiumait? A szociális kérdések falutársadalmi szempontból való tanulmányozása hátramarad, mellőzve van. Vájjon mikor kerül erre sor? Mikor érzi meg és érti meg a fiatalság, hogy az elhelyezkedésének problémája a nép, a falusi nép szociális és gazdasági problémájával egybeforrott? Mért áll szemben a túlzott baloldali, mondhatnám kommunista városi munkásság a túlzott jobboldali, mindjobbára falusi népi elemekből álló nyilaskeresztes mozgalommal? E kérdésekre csak az ifjúság, a kiegyensúlyozott magyar ifjúság adhat feleletet.

Olaszország nem megy el könnyelműen a falusi népesség szociális kérdése mellett. Németország, ahol csak alig 30 %-ot tesz ki a falusi nép, a nemzeti kötelező munkaszolgálat keretébe iktatja a falusi élet, a népelet megismerését s az abból fakadó megújhódó őserőt hirdeti. A mai magyar ifjúság kötelességszerű hivatása, hogy a tényekre felhívja a figyelmet. Az aranyimádattól, a divathóborttól, a gépi mechanizmustól az ifjúságnak kell visszavezetni a nemzeti öntudatot a népi önérzethez. Vissza kell fordulni a városi civilizációtól a saját vérünk, földünk kultúrájának, a népi kultúrának újjászületéséhez. A mai élet az individuum imádatában öntelten éli ki magát s nem gondol a néplélek kollektívizmására.

Az ifjúság paraszt felé forduló szociális törekvése egy új magyar paraszttípust hoz majd létre. A paraszti nép megtanul öntudatosan büszke

lenni paraszti mivoltára, történetére és kutatni fogja azt. A paraszti öntudatot fel kell ébreszteni, s ez a megjelölés «paraszt» tiszteleti cím legyen, ne sértés. Ezt a missziót az ifjúság van hivatva elvégezni, mert ment a korrump kapitalista világnézettől. A liberálista-kapitalista eszmékkel csak a nemzeti alapon álló ifjúság és parasztság képes felvenni a harcot.

A nemzeti jövőt szolgálni akaró beláthatja, hogy a mai parasztot s a falu nincstelenjeit a gazdasági téren szociális megsegítéssel emberi sorsra kell emelni. Egy új, magyarabb gazdasági rendszer megszervezésének kell fakadnia a falu és az ifjúság közös egymásrautaltságából. Sok szocializmus kell ide, de nem marxi, hanem nemzeti alapokon és parlamentarizmussal s nem parancsuralmi rendszerrel.

A marxizmus és a kapitalizmus alaptévedése ott rejlik, hogy a szocializmust (nem a demokratákat gondolom, jaj, arra nincs szükség, a falu utálja) mindig egy ember szemszögéből és anyagi gondolkodási szempontból mérlegelte, a helyett, hogy a problémát egészében és a nép megélhetési szükséglete szemszögéből vette volna vizsgálódás alá, mint amely a közösség eltartásának egyedüli alapgondolata lehet.

A magyar falu birtokos parasztja és a birtokurasági vagyongazdaság dolgozó béresnek vagy gazdasági cselédnek nevezett magyarja még ma is nemzeti alapon áll, épp így az ifjúság sem internacionalista. De a tőke és az ipari szervezett munkásság már nemzetközi befolyás alatt van. A paraszt nem munkanélküli segínyt kér vagy jövedelemrészeselet követel, csak munkaalkalomért és földért esedezik. Épp így az ifjúság is csak tevékenykedési teret kér. A szabadság és függetlenség politikai gondolata biztosítaná ezen jogokat, de kijátsszák a falu népét éppúgy, mint

az ifjúságot és mind a kettő a politikai érvényesülés ugródeszkája lett.

A 60 %-ban mezőgazdasági foglalkozású népet, mely végeredményben a többségi dolgozó réteget alkotja, meg kell menteni szociális intézményekkel. A szociális feladatot végrehajtani a nemcsak külsőségekben, hanem lélekben is megértő, faluból fakadó ifjúság kötelessége. A nemzeti jövő e mindkét letéteményezőjét egyesíteni kell, egymáshoz kell vezetni, mert a kommunizmus és a parancsuralmi törekvések viharfellegeinek előszele a magyar nemzet bástyafalát fújja már.